¡Por!

per FELIX DUQUESNEL

ADAPTACIÓ CATALANA, PER
NARCIS SICARS Y SALVADÓ.

¡POR!

Felix Duquesnel

¡POR!

Comedia en un acte

ADAPTACIÓ CATALANA, PER
NARCIS SICARS Y SALVADÓ.

BARTOMEU BAXARIAS - EDITOR
Passatge de Mercader, 10, interior.
BARCELONA.—1908.

Al Sr. D. Joaquim Alcaide de Zafra

Inspirat poeta y aplaudit autor dramátich, com a prova d'admiració y bon afecte.

Narcis Sicars.

Repartiment en l'estrena de l'obra, representada en el teatre «Principal», la nit del 9 de Decembre de 1907.

PERSONATGES	ACTORS
D. Rafel de Collmatosas, 32 anys.	*Sr. Barbosa.*
Sr. Manel Farnell, 45 anys. . .	» *Puiggari.*
Miquel, cotxero, 50 anys	» *Gimenez.*
Mateu, criat	» *Morató.*
Donya Mariagna de Rocafreda, 26 anys.	*Sra. Baró.*
Pepeta, donzella.	» *Roca.*

Director escènich: *Enrich Gimenez.*

L'acció se suposa a Barcelona en els nostres dies.

Acte únich

Saleta elegant a casa la Mariagna de Rocafreda. Cadires, taula, mirall y moltes flors. Portes al fons, a la dreta y a l'esquerra. Escalfa-panxes, a la paret de l'esquerra.

ESCENA I

MARIAGNA, PEPETA, *desprès* MATEU.

MARIAGNA (*entrant*)

Quantes flors!... Deu ser una equivocació!

PEPETA

Cap equivocació; les ha enviat don Rafel, el cosí de la senyora.

MARIAGNA

Ah!... Allavores, deu ser un capritxo!

PEPETA

Res de capritxo... Don Rafel, ha fet esment de que avuy es el 30 de Maig, cap d'any del naixement de vostè.

MARIAGNA

Hi ha fetxes, Pepeta, que fora més delicat oblidar, ja que avuy fa 26 anys, día per día,

que la Mariagna de Rocafreda va fer sa primera entrada al món y aquestes flors indiscretes me l'acaben de recordar. Té, mira, aquestes orquídees; qualsevol diría que obren la boca pera descubrirme els anys... Si'ls sé mellor que vosaltres! Podria ser casada y no soch mes que una solterona, es a dir un saldo de marxant, que no ha trovat comprador.

PEPETA

Si vostè hagués volgut, no hauríen pas sigut els pretendents els que hauríen mancat. Rica y maca, no té més que dir una paraula y sense anar mes lluny, don Rafel, no espera altra cosa que aquesta paraula. Res l'ha acobardit. Fa sis anys que espera, y no es pas perque no hagi tingut proposicions; n'ha rebut moltes de miradetes de noyes y rialletes de sogres, mes ell no n'ha fet cabal, puig may ha estimat, ni estimarà a ningú, més que a vostè. No ha perdut pas l'esperansa, y sempre diu que arrivarà un jorn, una hora...

MARIAGNA

El fruit ben madur, caurà a ses mans, sense qu'ell tingui el treball de cullirlo. Estimat Rafel, bon company de jovenesa, fidel amich de sempre, certament, jo també t'estimo ab tot cor, y en veritat que si volgués casarme, no sabría trobar un marit mellor... emprò està decidit, ben decidit, Pepeta, que morirè soltera.

PEPETA

Es una llàstima.

MARIAGNA

Per què, una llàstima? No soch felís axís? Ademés, es ja massa tart pera intentar una aventura. Me sembla que si ara'm casés, me posaría en ridícol. (*se guaita al mirall*) Soch vella. Si, Pepeta, si; encara que te'n riguis, soch vella; les arrugues comensen a dibuixarse y aquet dematí m'he arrencat tres cabells blanchs.

PEPETA

Se'ls ha arrencat, perque'ls trobava indiscrets... Això son rastres de coquetería.

MARIAGNA

Te prego, Pepeta, que no pronuncihis aquesta paraula al davant meu, puig m'es odiosa... Què hi ha Mateu?

MATEU

El senyor Viscompte demana permís pera entrar.

MARIAGNA

Que passi endavant!

MATEU (*anunciant*)

El senyor Viscomte!

(*La Pepeta y en Mateu se'n van*).

ESCENA II

MARIAGNA *y* RAFEL, *desprès* MATEU.

MARIAGNA

Bones tardes, Rafel.

RAFEL

Bones tardes, Mariagna.

MARIAGNA

Me'n alegro de que vinguis, perque't tinch de renyar. A què ve aquet devassall de flors?

RAFEL

Ja ho sabs. Es el pròlech de l'eterna questió. T'estimo, Mariagna; vòls ser ma esposa?

MARIAGNA

Seguit de l'eterna resposta; Rafel, estich agraida a ton amor... si, molt agraida... però no vuy casarme.

RAFEL

Es que't desagrado?

MARIAGNA

No; tot lo contrari: sento per tu l'amor més intens, y per xò, es que no't vuy fer desgraciat, ab la meva inútil persona.

RAFEL

Que dius ara?

MARIAGNA

Dich la veritat... Si, inutil persona! Ja no serveixo pera casada. Les ilusions han fugit y les costums han comensat. No tinch set de emancipació, ja que soch lliure. Y tinch 26 anys!... Mira, escolta com toquen... Tu mateix has engarlandat el meu cap d'any; 26 anys, son ja la primavera que ha fugit, y la tardor que comensa; per xò t'aconsello, Rafel, que't

casis, però no ab mi, casat amb una noya jove, maca y digna de tu.

RAFEL

El parlar axís es renegar; perque tu ets jove y bonica, Mariagna; tu estàs a la plenitut de la jovenesa y de la hermosura; creume, Mariagna, deixat estimar, deixat convence y no destrocis més mon cor. Mentres ha viscut la teva mare, m'he fet càrrech de ton sacrifici y m'he ajupit davant del amor filial, observant un respectuós silenci. La teva mare malalta, tulida, tenía necesitat dels teus serveys, tu no podies... no volies, robarli ni un dia, ni una hora, però després que la separació ha tingut lloch, per la forsa del mal, després que ja no hi es aquella a qui tu havies consagrat la existencia. Per què condemnarte voluntariament a un dever de soletat crudel que res t'imposa? Ah! Mariagna, recordat d'abans, recordat de quan érem promesos.

MARIAGNA (*conmoguda*)

No ho he pas oblidat.

RAFEL

Recordat de les nostres passejades per la gran albareda verda de Rocafreda, y dels riallers progectes que formàvem pel pervindre, quan caminant tots dos ben solets, enraonàvem sense parar may. El teu bras s'apoiava en el meu; estàvem allavors tan junts que jo sentia els batechs de ton cor. Y quan te deia, com avuy, «t'estimo, Mariagna; may estimaré a ningú més que a ne tú; vols ser ma esposa?»

Tu'm responies, ab veu tremolosa per l'emoció, atravesantme ab la mirada penetrant... «Sí, Rafel, jo seré ta esposa y nosaltres ens estímarem tota la vida». No deies, per ventura, la veritat quan parlaves aixís?

MARIAGNA

Sí... deia la veritat... mes això son projectes de la jovenesa que no comprometen al pervindre,.. Quina es la noya que no s'ha passejat per la gran albareda verda?

RAFEL

Donchs se tracta d'una negativa?

MARIAGNA

Ah! Quina pena'm dones!

RAFEL

Res cambiarà el teu determini?

MARIAGNA

No... res.. a menos d'un miracle.

RAFEL

Veyam, Mariagna... Eescoltam, t'ho suplico: medita... no'm diguis res per ara.

MARIAGNA

Però...

RAFEL

No'm contestis, te dich; déixam l'ilusió alnes hores mes; déixam creure que encara puch enamorarte; reflexiona, t'ho prego. Tornaré aviat; no sé perque espero, a pesar de tot.

MARIAGNA

Pobre cosinet!

RAFEL

A ne tu no't costa gaire concedir un darrer plasso, que'm deixi al menys la trista alegría de l'incertitut; no'm diguis que no, déixam esperar fins aquet vespre; llíuram de la humillació crudel de la mort sense consol.

MARIAGNA (*somrient*)

Està be; hi consento... Mes ay! ja t'ho he dit, a menos d'un miracle...

Li allarga la mà que ell estreny ab passió. En el instant en que va a demanar permis pera retirarse, apareix en Mateu.

MATEU

El senyor Farnell, que acaba d'arribar de Rocafreda, demana ser rebut.

MARIAGNA

Fàssil entrar.

MATEU (*anunciant*)

El senyor Farnell.

ESCENA III

Els mateixos y en FARNELL *que saluda al entrar.*

MARIAGNA

Deu el guardi, Farnell.

FARNELL

Als peus de vostè, senyoreta; dispensi, senyora, seny...

MARIAGNA

Vostè no sab ab precisió com ha de dir... Me'n faig càrrech... Be, digui senyora.

FARNELL (*guaitant al entorn*)

Ah!... Es que?...

MARIAGNA

Ah! No's tracta d'això; mes senyora, va mellor que senyoreta, y després, aixís se dona menos lloch a reflexions.

FARNELL (*saludant*)

Allavors, senyora... Ah! El senyor, Viscompte!

RAFEL

Bones tardes, senyor Farnell.

FARNELL

Com li va, senyor Viscompte?

RAFEL

Bé gracies; y a vostè?

FARNELL

Molt bé, senyor Viscompte; molt bé. (*a la Mariagna*) Ab permís diré a la senyora... encara que...

MARIAGNA (*rient*)

Diu perfectament... Acaba d'arrivar de Rocafreda, eh?

FARNELL

Sí, seny... senyora. He arrivat aquet matí y me'n torno demà a trench d'auba.

MARIAGNA

Hi ha res de nou?

FARNELL

No, senyora, no; tot va endavant com sempre; els arrendataris obliguen a que se'ls estiri de l'orella pera pagar l'arrendament.

RAFEL

Això ja es tradicional!

FARNELL

Es tradicional, com diu el senyor Viscompte, però al capdevall paguen... Aquet hivern he fet donar una batuda al box de la granota; no s'hi podia donar un pas sense topar ab perdius, conills...

RAFEL

Es clar! com may s'hi cassa!

FARNELL

Es çert, may s'hi cassa... aixís es que les perdius s'hi moren de vellesa; en quan als conills, ho destrueixen tot, arrasen les deveses, mengen els brots tendres; corren com fures d'una banda a l'altre; convindrien cassadors y vostè... com sempre està sola, sempre sola, en aquell antich castell de Rocafreda... Jo mateix m'he preguntat moltes vegades, com no hi té por...

MARIAGNA

Por de qué?

FARNELL

Por de la soletat... Rocafreda està isolat;

situat molt lluny de la vila... jo, jo tindria una por tremenda; por dels lladres, dels gitanos, dels assessins... què se jo? Una senyora sola, no viu gens segura.

RAFEL

Es forsa exacte lo que diu el senyor Farnell!

MARIAGNA

Y no compta pera res als meus criats?

FARNELL

Ah! Si els criats... foren els primers de qui desconfiaría... ells son a dins de la plassa y no tenen cap necessitat de claus falses pera entrarhi. Vostés se recordaràn bé d'aquell assessí famós, d'aquell criat que's va amagar sota el llit de sa mestressa, a la que va escanyar durant la nit... El pensarhi fa fredat.

MARIAGNA

Sí, però vostè be ha deixat sola a la seva dona?

FARNELL

No està sola; li fan companyía els seus fills... Es clar que el mes menut no li serviría de gran cosa... Ademés, ella mateixa tanca abans de ficarse al llit. Després nosaltres no tenim servey, aixís un dorm casi bé tranquil...

MARIAGNA

Amich Farnell, es vostè més inquietador que un somni pesat.

FARNELL

Senyora! Tot això no son pas cabories, ni somnis pesats; es sencillament la desagradable realitat; no es cert senyor Viscompte?

RAFEL

La desagradable realitat! No hauría sabut dirho mellor.

MARIAGNA

Y ara que hi caich, Farnell; suposo que vostè no haurà pas vingut a Barcelona unicament pera posarme anguniosa.

FARNELL

Es cert, y perdoni la llibertat que m'he pres... no hi vegi més que un excés de cel y d'afecte; y ara, si vostè no s'hi oposa, senyora, li parlaré dels seus assumptes. Sàpiga que s'han fet tales a la Granota Hi havía arbres magnífichs, que no servíen pera res, y comensaven a malmetres. He fet tallar els més grossos y vèndrels a subasta, lo que ha produit, pagats tots els gastos, prop de dotze mil pessetes, que li porto... Ahont vol que les hi deixi?

MARIAGNA

Allí, damunt de la taula.

FARNELL

Damunt de la taula?

MARIAGNA

Si, les tancaré tot seguit; quan vagi al meu quarto.

FARNELL

(*posant el paquet damunt de la taula, ab nerviositat cómica.*

No té pas por de que...

MARIAGNA

Por!... però, por de què?

FARNELL

No convé temptar al dimoni.

RAFEL

La meva cosina no l'espera pas avuy.

MARIAGNA (*somrient*)

Estich segura de que no vindrà.

RAFEL

Te feina a un altre lloch.

MARIAGNA

Li agraeixo l'interés, però estich completament segura.

FARNELL

Tot lo que vulgui; però jo no hi estaría.

RAFEL

Y jo menos... Fins desprès, cosineta, y no oblidis la promesa; reflexiona, no'm desprecihis... Tu has dit qu'era precís un miracle; y bé, quí sab! El miracle tal vegada es realisarà! Senyor Farnell, el saludo.

(*Se'n va*).

FARNELL

Senyos Viscompte.

ESCENA IV

MARIAGNA *y* FARNELL.

FARNELL

Es ben amable, don Rafel... Senyora, aqui té el producte de la venta, y'ls comptes del trimestre. Vol comprobarlos?

MARIAGNA

Sería un agravi, que no vuy ferli. Massa sé qui es vostè, y l'estimació en que dech tenirlo. A n'aquet propòsit, nosaltres hem parlat de tot, excepte de vosté y dels seus; aixís es que desitjo me'n dongui noves. Segueix be, la Mercé?

FARNELL

Molt bé y engreixantse més cada día.

MARIAGNA

Me'n alegro... Y els nens?

FARNELL

Creixent com selvatges, al ras, forts y insoportables... Si vostè vegés lo guapos que's fan!

MARIAGNA

Crech que'n té sis?

FARNELL

No; set!

MARIAGNA

Me semblava, tres nois y tres noies, l'any passat...

FARNELL

Aquest any hi ha un noy més, perque...

MARIAGNA

(rient y interrompentlo) No oblidi que encara que'm diu senyora, no soch més que... senyoreta.

FARNELL

Es una llàstima!

MARIAGNA

Tornemhi!... Per què?

FARNELL

Perque vostè axís may coneixerà les alegries de la familia. Ah! Senyoreta... senyora volía dir; repari que'ls fills son com una perllongació que un junta a sa propia vida; son el nostre torment, però encara més la nostra joia; dels nens un no'n té may prou; jo que li parlo en tinch set y el meu major desitg fora tenirne vuit.

MARIAGNA

En aquet pas, me sembla que'l seu desitg no trigarà gaire en veures satisfet.

FARNELL

Emprò anem a la feina. A quí té la factura del trimestre. Té alguna instrucció que darme?

MARIAGNA

Cap... Ah! si! Vostè farà l'obsequi de saludar en nom meu a sa esposa y fer molts petons a la quitxalla... més, ara que hi penso, si vostè no marxa fins demà al matí...

FARNELL

A les sis y quince, ab el correu.

MARIAGNA

Sent axís, tingui la bondat de venir a sopar ab nosaltres aquet vespre.

FARNELL

Senyora, vostè'm confón.

MARIAGNA

Farnell, sigui exacte a dos quarts de vuit en punt.

FARNELL (*se treu el rellotge*)

No faré pas falta. Passo a casa l'amich Serret per una firma; d'allí a la fonda y a dos quarts de vuit en punt seré aquí.

MARIAGNA

Sembla qu'es avuy el cap d'any del meu naixament; beurem pels meus vintisís anys.

(*En Farnell surt*).

ESCENA V

MARIAGNA *sola*; *després la* PEPETA.

MARIAGNA

Si'ls escoltés a tots... ningú té idea de lo qu'es això... fins en Farnell mateix... un home tan valent, y ademés aquet Farnell es el tipo del verdader pare de familia... Ell y sa esposa, Romeo y Julieta!... Poden servir de model! Parella ditxosa, després de tot, quals mirades se perden en un reconetd'horitzó blau... (*truca*)

PEPETA

Senyora?

MARIAGNA

Fa bona tarde?

PEPETA

Sí, senyora; hermosa.

MARIAGNA

Si me'n anés a donar una volta pel Parch, esperant l'hora de sopar?

PEPETA

La senyora diu molt bé; l'aire es tan agradable!

MARIAGNA

Digués a n'en Miquel que vingui, y tu prepàram el vestit.

PEPETA

Serà servida, senyora. (*Surt*).

ESCENA VI

MARIAGNA, *sola, després en* MIQUEL *conduit per la* PEPETA, *que es retira tot seguit.*

MARIAGNA

Estich fermament persuadida de que'l pobre Rafel diu veritat y de que m'estima molt... Ell al menos s'ho imagina y procedeix de bona fe... En parell cas, casi tots els homes obren de bona fe. Me sab greu ferlo enfadar... però jo no puch pas casarme pel sol desitg de complàurel... Ba! l'amor es una malaltia cerebral com qualsevol altre, de la que se'n cura. Y ell se curarà... no hi fa res que m'hagi recordat

les passejades d'altres temps per la gran albareda verda... y que'n es de lluny això!... y que aprop, per altre banda!...

MIQUEL (*entrant*)

La senyora'm demana; vinch a rebre ordres.

MARIAGNA

Digui Miquel; se pot enganxar l'*Ali*?

MIQUEL

De cap manera, senyora; tus molt, té el *dengue*.

MARIAGNA

Còm? També el!?

MIQUEL

Aquesta malaltía no perdona ni a les besties.

MARIAGNA

Y *Nanà*?

MIQUEL

Coixeja de la pota dreta.

MARIAGNA

Y *Mignon*?

MIQUEL

Coixeja de la pota esquerra... Y després no's pot enganxar sola.

MARIAGNA

Y el tronch nou, *Jupiter* y *Mercuri*?

MIQUEL

No seré pas jo, senyora, el que s'atreveixi a

sortirhi; no està encara prou ensenyat, y es poruch; els automòvils l'espanten molt.

MARIAGNA

Es delitós tenir cinch cavalls a les quadres y veures obligada a agafar un pessetero. En Farnell té rahó quan sosté que una casa sense home es com un barco sense pilot.

(*Mentres parla, en Miquel se'n ha anat maquinalment a la vora de la taula; s'ha donat compte del paquet de bitllets y ha fet acció d'agafarlos. La Mariagna ho ha vist dins del mirall, però no hi ha donat importancia*).

MARIAGNA

Y ara que hi penso! Y l'automòvil?

MIQUEL (*continuant la maniobra*)

Ah! Això es diferent; en aquestes màquines infernals, sempre hi ha alguna cosa espatllada. El fusell se va trencar y el cotxe es al *garage.*

MARIAGNA

No'ls hi haguera costat gaire l'avisarmho.

MIQUEL

La senyora no ha demanat res, y jo no m'he atrevit a parlarnhi sense que la senyora ho hagi preguntat.

MARIAGNA

(*que l'observa; apart*)

Ah! Què fa? M'equivoco. No es possible... Miquel!

MIQUEL

Senyora...

MARIAGNA

Miquel... vostè es un home honrat?

MIQUEL (*se para bruscament*)

La senyora ja ho sab... Després de tres anys que estich al seu servey y després d'haverne estat sis al de la senyora Marquesa, sa mare, per què'm fa aquesta pregunta la senyora?

MARIAGNA (*apart*)

Estich boja. (*casi tranquilisada*) Pera res; dispénsim.

MIQUEL

No hi ha de què.

MARIAGNA (*tot fullejan un llibre*)

Després de lo que'm acaba de dir, Miquel, serà precís que'm ocupi de remontar la quadra *L'Alí*, malalt, els altres que coixegen, el tronch nou que no val res...

MIQUEL

Jo no he dit semblant cosa; he dit que'ls nous tenen necessitat de ser formats; quan els hauré manat quince dies, marxaràn tots sols; son besties nobles, valen més del doble del que la senyora n'ha pagat.

Tot parlant s'apropa a la taula y diferents cops allarga la mà pera apoderarse del bitllets de banch. La Mariagna, aterroritsada, ha seguit ab els ulls la maniobra que's reflexa en el mirall.

MARIAGNA (*espantada*)

Oh! No, jo no m'equivoco pas, aquesta vegada; ho he vist bé... Miserable!... Animal!... (*La veu se li fon dins la garganta al instant en que'n Miguel, que s'ha apoderat del paquet, creient no ser vist, se'l fica a la butxaca. Ella fa un moviment cap a n'en Miquel, que ha pres un aire amenassador, butxaquejant com si cerqués una arma. Joch de escena molt animat en el silenci).* Es possible, es possible! Oh! Si crido, si demano auxili'm matarà! Val mes fer com aquell que no ha vist res... Deu meu! Deu meu!

MIQUEL (*fredament*)

La senyora no té res més que manarme?

MARIAGNA

No, res, res més!... Surti, vàgissen!

MIQUEL

La senyora sembla que no's trova bé... Vol que avisi a la Pepeta?

MARIAGNA

No, es inútil; no cridi a ningú; vagissen... vagissen... déixim!

MIQUEL

Sigui com desitja la senyora.

(*Surt*).

ESCENA VII

MARIAGNA, *sola*.

No es possible!... He somniat! No ho he

pas vist, no! No ho he pas vist! Estich aturdida! Com pot ser, aquí, cinicament, casi davant dels meus ulls!... (*corre cap a la taula; guaita febrosament y torna aterroritsada*) Un criat en el que jo tenia plena confiansa, que no'ns ha deixat després de prop de deu anys, y ara resulta que es un lladre! Un lladre!... Quina infamia! Quina infamia! El diner, es lo de menes!... No'm vé d'aquí... Però que's digui que una està voltada de lladres; que la vida està en mans d'un d'aquestos miserables... Ho he vist, ho he vist bé, quan butxaquejava cercant una arma y si hagués cridat, m'hauría assessinat sense compassió. Y ara, que faig? quin determini prench? Callar fora una cobardía; parlar... parlar... No m'atreveixo... no vuy. Tinch por! Oh! Si, tinch por! En Farnell te rahó; la soletat es terrible, es paorosa; una dona sola està exposada a tots els atachs. Oh! May més tindré una hora de calma, una nit de son. No tindré més confiansa en ningú. Per tot no veuré sino lladres y assessins. Oh! Tinch por, tinch por, tinch por! (*la porta es mitg obra*) Qui hi ha? Qui hi ha! Auxili!

ESCENA VIII

MARIAGNA *y* RAFEL.

RAFEL

Soch jo, Mariagna; que tens?... Estàs malalta? Estàs groga!

MARIAGNA

No tinch res, t'ho asseguro. (*apart*) No vuy

dirli... no puch dirli... fora confessar la meva cobardía.

RAFEL

Què t'ha passat?

MARIAGNA (*nerviosa*)

Què vols que'm hagi passat?

RAFEL

Estàs nerviosa.

MARIAGNA

Nerviosa... es casualitat... dat cas que ho estigui. (*cau assenta la y mitg defallida*) May havía estat tant tranquila. Estich contenta de tornarte a veure, perque'm sembla que al teu costat estich segura!... Jo...

RAFEL

No t'entench!

MARIAGNA

Això vol dir que, desprès de tot, he reflexionat, he meditat molt... Te havia promés ferho y he tingut paraula... Y digués, cosinet, encara m'estimes?

RAFEL

Quina pregunta! Si, t'estimo més que may.

MARIAGNA

Si... Peró m'has d'entendre bé... M'estimes ab amor verdader? No es pas un d'aquells capritxos transitoris?

RAFEL

No [illegible]!

MARIAGNA

Y tu creus que'm estimaràs sempre?

RAFEL

Sempre! T'ho juro!

MARIAGNA

Lo mateix quan seré mes vella? Lo mateix quan tindré cabells blanchs?

RAFEL *(rient)*

Lo mateix quan tu seràs encara mes vella... si es possible!... Lo mateix quan tindràs cabells blanchs...

MARIAGNA

Tu sempre estàs de broma; may parles ab serietat; Lo que dich es mol grave.

RAFEL

Enraona; te escolto ab la solemnitat d'un moro quan s'encomana a Alà.

MARIAGNA

Rafel, vols ser el meu marit?

RAFEL

Si jo vuy ser el teu marit, Mariagna? Què 'm proposes? Si jo vuy ser el teu marit? Però si es el somni de mà vida, el desitg apassionat de mon cor.

MARIAGNA

Donchs bé; aquí tens la mà .. prenla, es teva; y ademés tens la meva paraula.

RAFEL *(agafa la mà que estreny)*

Oh! Mà estimada que vens cap a mi, plena

de bondat. Mà petiteta que estrenyo, es meva y no me la deixaré pas pendre... Mes, com ha sigut? Quina mudansa tan de sobte y impensada! Tu m'havies dit, Mariagna, que era precís un miracle pera vence la teva resistencia... S'ha realisat el miracle?

MARIAGNA (*pensativa*)

Tal vegada...

RAFEL

Esplícat.

MARIAGNA

No, no vuy parlar, no'm preguntis; y ademés. que't fa després que ja t'he donat el si? Ab això n'has de tenir prou; no insisteixis. M'ho he tornat a pensar; res més. M'he dit que la soletat es dolenta, perjudicial y que tu tens tal vegada rahò, lo mateix que en Farnell y allavores...

RAFEL

Gracies, cosineta... Ja veig que'm prens com un policía o com un company de viatge per fer el camí... Y l'amor?

MARIAGNA

Escolta; jo no puch pas llensarme als teus peus pera dirte que t'estimo ab tot el cor.

RAFEL

Te confesso, Mariagna, que no hi veig cap inconvenient.

MARIAGNA

Me fas acalorar... Donchs bé, Rafel, t'estimo, si; t'estimo ab tota l'ànima.

RAFEL

L'alegría'n tornarà boig, Mariagna. Jo no demano res més.

MARIAGNA

Ara soch jo, que't tinch que demanar una cosa; un desitg que expresarte; que se jo, un capritxo!... però, prométem que me'l concediràs.

RAFEL (*comicament solemne*)

Paraula d'honor!

MARIAGNA

Quan serem casats, prométam que... no sé com dirtho... prométam que despatxaràs a n'en Miquel.

RAFEL

A n'en Miquel! Per què despatxar a n'en Miquel, que es tan bon home?

MARIAGNA

M'has dat paraula!

RAFEL

Està dit... solsament que m' estranya... Però per què?

MARIAGNA

No'm preguntis... T'ho agrahiré.

RAFEL

Donchs no dich res més! (*després d'una pausa*) Y quan ens casarem?

MARIAGNA

Lo mes aviat possible.

RAFEL

Aixís tinch, la teva paraula, passi lo que passi?

MARIAGNA

Sí. .

RAFEL

Allavors tinch un encarrech que cumplir prop teu.

MARIAGNA

Tu diràs.

RAFEL

Dich que tinch un encàrrech y ben delicat .. Haig de restituirte la cantitat de dotze mil pessetes que deposito allí... allí hont eren fa poch.

MARIAGNA (*molt sorpresa*)

Com! Què significa això?

RAFEL

Això significa que'n' Miquel es l'home més honrat del mon, y que jo soch l'únich culpable, puig he sigut jo qui ha imaginat la *mis en scene* del sencill drama que acaba de tenir lloch. En quant al pobre Miquel, ja li he fet prou mal, fentlo representar el seu paper.

MARIAGNA

Ah! Això que has fet es indigne!

RAFEL

Estava desesperat, y després d'haverho provat tot, he intentat el darrer esfors pera vence... He ensajat un últim medi... el medi heròich.

MARIAGNA

La por!

RAFEL

Si, la por, després de la persuasió... els filosofs ne diuen a d'això perseguir la política de resultats.

MARIAGNA

Sàpigues que ha sigut molt lleig lo que has fet; m'has donat un mal rato...

RAFEL

Sembla que en Miquel ha fet el seu personatge a conciencia; perdónam el medi en consideració al fi.

MARIAGNA

Que't perdoni... ah! no; jo deuría... al contrari... en fi, no tinch més que una paraula y te l'he donada.

RAFEL

Ets la més bondadosa de totes les dones.

ESCENA IX

Els mateixos, FARNELL *y* MATEU.

MATEU *(anunciant)*

El senyor Farnell.

MARIAGNA

Ben vingut, Farnell.

FARNELL

He fet tart? Ne té la culpa el meu rellotge. A Rocafreda sempre va be, però a Barcelona

sempre se'm espatlla. Deu ser l'aire. Perdoni, seny. . senyora.

MARIAGNA

Ara si que aviat podrà dirme senyora sens duptar.

RAFEL

Gracies a Deu!

FARNELL

Gracies a Deu? Es que...

MARIAGNA

Si, estimat Farnell; li presento al que ha de ser el meu marit.

FARNELL

Ah! Quina alegría! Vetaqui lo que un pot dirne un casament d'inclinació!

RAFEL

No... es un casament per por.

FARNELL

Per por? Còm s'enten?

MARIAGNA

Dolent!... No sé si es la por el que m'ha llensat als teus brasos, però ja hi soch y no vuy que'm planyin.

FARNELL

Es a les perdius de Rocafreda a qui planyo; a no moriràn de vellesa ab un cassador com el senyor Viscompte. *(guaitant a n'en Rafel y a la Mariagna que formen grupo)* Faré posar

sorra a la gran albareda verda; crech que encara hi haurà qui s'hi passegi.

(*Et criat obra la porta completament.*

MATEU

La senyora està servida.

MARIAGNA

El bràs, Farnell.

FARNELL

La senyora Viscomptesa me fa massa honor.

MARIAGNA

Vostè es l'invitat!... Ah! Permètim. Desitjo dir una paraula al meu cosí.

FARNELL

Vostè es duenya...

MARIAGNA

(*agafant a n'en Rafel, en primer terme*)

Tinch que demanarte un favor. Júram que no me'l refusaràs.

RAFEL

Parla, t'escolto; te dich que si, abans de saber de que's tracta.

MARIAGNA

Quan serem casats... si, quan serem casats... has d'aumentar la mesada a n'en Miquel... es tan bon home!

RAFEL

Li doblaré. En Miquel es el més honrat y

el mes fidel servidor del mon, y tu... (*Apretantli la mà*) tu, la més encisadora de les criatures.

MARIAGNA

(*agafant el bras de'n Farnell*)

Y ara anem a sopar!

TELÓ

Preu: 0'50 ptes.